

Ἡ «Ἀποτειχίσις» καὶ ὁ «Ζῆλος» ἐνὸς πρώην «Ζηλωτοῦ»*

Πατερικότης καὶ Ἀντι-πατερικότης

Α΄.

α. Ἐναρξεις «Διαλόγου»

ΚΑΤΑ τὸ παρελθὸν ἔτος εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος δύο ἐκτενῆ κείμενα τοῦ ὀσιολογιωτάτου **Μοναχοῦ Βασιλείου Γρηγοριάτου**, ἀποχωρήσαντος κατὰ τὸ 1999 «ἀπὸ τοὺς Ζηλωτὲς πατέρες τοῦ ἁγίου Ὁρους». Μὲ τὰ κείμενα αὐτὰ ὁ **Μ.Β.Γρ.** ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνασκευάσῃ τὶς ἐκκλησιολογικὲς θέσεις – κατ’ αὐτὸν «κακοδοξίες» – τοῦ «Ζηλωτικοῦ Παλαισημερολογιτισμοῦ».

Τὰ δύο ἀντιρρητικὰ αὐτὰ κείμενα τοῦ **Μ. Β.Γρ.** ἔχουν γραφῆ ὡς «Ἀπαντήσεις» σὲ ἰσάριθμα ἄρθρα τοῦ **π. Νικολάου Δημαρᾶ** ἐκ Πατρῶν. Τῶν κειμένων αὐτῶν ἀπόρροια ἀποτελεῖ μία ἀκόμη σύντομος ἐπιστολὴ τοῦ **Μ. Β.Γρ.**, ἓνα ἀντιρρητικὸ ἄρθρο τοῦ **π. Θεοδωρήτου** ἐκ Πάρου, ὡς καὶ ἓνα τρίτο ἄρθρο τοῦ **π.Ν.Δρ.**

Τοιοτοτρόπως, προκειμένου νὰ ἔχωμε μίαν σαφῆ ἱστορικὴ εἰκόνα, διανύοντες τὸν Ἰούλιο τοῦ 2001, ἡ διαδοχὴ τῶν κειμένων ἔχει ὡς ἀκολουθῶς:

α. Ἄρθρον π. Ν.Δρ.: «Ἡ ὑποχρέωσις τῶν Ὁρθόδοξων πρὸς ἀποτειχίσιν ἀπὸ τῶν αἱρετικῶν ποιμένων κατὰ τὸν Ἅγιον Σωφρόνιον, Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ κατὰ τὴν ἐνιαίαν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας».

(Περιοδ. «Ἅγιοι Κολλυβάδες» Ναυπάκτου, ἀριθ. 27/Ζ΄-ΙΒ΄ 1999, σελ. 2-12).

β. Ἄρθρον Μ.Β.Γρ.: «Ἀντιπατερικὴ ἢ Στάσις τοῦ Ζηλωτικοῦ Παλαισημερολογιτισμοῦ».

(Μαῖος 2000, σελ. 1-14. Ἐδημοσιεύθη στὴν ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1377-1379/1-15.9.2000).

γ. Ἄρθρον π.Ν.Δρ.: «Κατὰ πάντα σύμφωνος μὲ τὴν ἐνιαίαν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἢ στάσις τῶν ζηλωτῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν Ὁρθόδοξων τοῦ Πατρῖου Ἐορτολογίου, πού δὲν κοινωνοῦν μὲ τοὺς Νεοσημερολογίτες Οἰκουμενιστές».

(Περιοδ. «Ἅγιοι Κολλυβάδες», ἀριθ. 28/2000, σελ. 1-72. Ἐδημοσιεύθη περὶληψις αὐτοῦ στὴν ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1391-1392/ 8 καὶ 15.12.2000. Βλ. καὶ ἔφημερ. «Ὁρθόδοξη Κατάθεσις», Ὀκτώβριος 2000 ἐξ.).

δ. Ἄρθρον Μ.Β.Γρ.: «Οἱ Ἐκκλησιολογικὲς Κακοδοξίες τοῦ Ζηλωτικοῦ Παλαισημερολογιτισμοῦ».

(Δεκέμβριος 2000, σελ. 1-16. Ἐδημοσιεύθη στὴν ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1398-1403/2.2-9.3.2001. Βλ. καὶ ἔφημερ. «Χριστιανικὴ», 7 καὶ 21.6.2001, ὡς καὶ ἔφημερ. «Ὁρθόδοξη Κατάθεσις», ἀριθ. 14/Φεβρουάριος 2001 ἐξ.).

ε. Ἔρθρον π.Ν.Δρ.: «Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν».

(σσ. 15 + σσ. 9 ἐποπτικὸ ὕλικό. Ἐδημοσιεύθη στὴν ἐφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1415-1419/8.6-6.7.2001).

στ. Ἐπιστολὴ Μ.Β.Γρ.: (10.2.2001, σσ. 2,5. Ἐδημοσιεύθη στὸ περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις», ἀριθ. 117/Γ'-Δ' 2001, σελ. 54-57).

ζ. Ἔρθρον π.Θδρ.: «Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν – Γιατί εἶμαι Παλαισημερολογίτης».

(Ἐδημοσιεύθη στὴν ἐφημερ. «Ὀρθόδοξη Κατάθεση», ἀριθ. 14/Φεβρουάριος 2001, σελ. 18-19).

β. «Κριτικὴ» καὶ «Αὐτοκριτικὴ»

ΣΤΑ κείμενα τοῦ **Μ.Β.Γρ.** ὑπάρχουν τούλάχιστον ἐννέα ἄμεσες ἀναφορὲς στοὺς «Ἐνισταμένους», ἐν γένει δὲ ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά του ἀποβλέπουν σαφῶς καὶ εὐθέως στὸ νὰ ἀποδείξουν ὡς δῆθεν σαθρὰ τὰ ἐκκλησιολογικὰ θεμέλια τῆς ἀποτετειχισμένης Κοινότητος τῶν Ὀρθοδόξων Ἄντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Ταπεινῶς φρονοῦμε, ὅτι ἡ ἔναρξις αὐτοῦ τοῦ «**Διαλόγου**» πρέπει νὰ χαιρετισθῆ ὡς ἓνα κατ' ἀρχὴν εὐχάριστο γεγονός.

Ἡ **κριτικὴ** ποὺ μᾶς ἀσκεῖται εἶναι πάντοτε εὐπρόσδεκτος, διότι – ἀνεξαρτήτως τῆς ποιότητος καὶ τῶν προθέσεων αὐτῆς – μᾶς ὁδηγεῖ σὲ **αὐτοκριτικὴ**, μὲ ὅ,τι ὠφέλιμο τούτο συνεπάγεται...

Θὰ θεωρηθῶμε δικαίως καὶ ἀσφαλῶς ὡς νεφελοβάμονες, ἂν δὲν παραδεχθῶμε ὅτι ἐντὸς τοῦ **Πατρίου Ἡμερολογίου** ἐπικρατοῦν καταστάσεις κάθε ἄλλο παρὰ ἱκανοποιητικὲς (σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα), τὶς ὁποῖες παλαιότερα δὲν ἐδιστάσαμε νὰ χαρακτηρίσωμε ὡς πραγματικὴν «**τραγωδίαν**».

Ἐκ μέρους μας τούλάχιστον, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀμφισβητοῦνται οἱ προθέσεις τοῦ **Μ. Β.Γρ.** (καὶ θεθαίως τῶν Γρηγοριατῶν), ἂν καὶ τὰ «**πάρθια βέλη**» στὰ κείμενά του δὲν εἶναι ὀλίγα οὔτε λειτουργοῦν θεραπευτικὰ, πρᾶγμα ἄλλωστε εὐεξήγητο: ὁ **Μ.Β.Γρ.**, ὡς πρῶην «**Ζηλωτῆς**», εἶναι ἐπόμενον νὰ διέπεται ἀπὸ τὸν ἰδιότυπον ἐκεῖνον ἀγιορειτικὸν «**Ζῆλον**», τοῦ ὁποῖου ὅμως ἡ «**γνησιότης**» θὰ δοκιμασθῆ... Ἢδη δοκιμάζεται...

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ **Πάτριον Ἡμερολόγιον** θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἰδιαίτερα μετριοπαθεῖς ἐναντι τῶν ἐπικριτῶν τους καὶ γιὰ ἓνα σοβαρώτατο ἐπὶ πλέον λόγο: οἱ ποικίλες «**ἀδυναμίεις**» τους, κυρίως μάλιστα ἡ ἐκκλησιολογικὴ τους «**αὐτάρκεια**» καὶ ἡ συναφῆς «**θριαμβολογία**», δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἀνάδειξι καὶ προβολὴ τῆς γνησίας ἐκκλησιολογικῆς ταυτότητος τῶν Ἄντι-οικουμενιστῶν.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ τοὺς ὁδηγεῖ σὲ μίαν διαρκῶς καὶ ἀνησυχητικῶς αὐξανομένην αὐτοκαταστροφικὴν ἐσωστρέφεια, ἡ ὁποία συσκοτίζει τὸ ἱεραποστολικὸ ὄραμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐνοστάσεως, ἐφ' ὅσον λειτουργεῖ ἀνασταλτικὰ στὴν ἐφαρμογὴ τῆς «**Ἀποτείχισεως**» ἀπὸ τοὺς σοβαρῶς προβληματιζομένους **Νεοημερολόγίτας**, πρᾶγμα ἄλλωστε ὁμολογούμενο σαφῶς καὶ ἀπὸ τοὺς **Γρηγοριάτας**:

«Ὁ κατατεμαχισμὸς μάλιστα τῶν Ζηλωτῶν μᾶς καθιστᾷ πάρα πολὺ ἐπιφυλακτικούς στὴν ἐφαρμογὴ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας» (Ἔρθρον Β', σελ. 3).

Παρά ταῦτα, οἱ **Γρηγοριάται** δὲν ἔχουν δίκαιο...

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, φέροντες τὸν βαρύτατο σταυρὸ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων «*ἀδυναμιῶν*» μας, νὰ διαλύωμε συνεχῶς τὸ «*νέφος*», τὸ ὁποῖο συσκοτίζει τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ προβάλλωμε τὴν ἀλήθεια τῆς «*Ὁρθοδόξου καὶ Θεαρέστου Ἐνστάσεως*», ὄχι βεβαίως γιὰ νὰ ἐλκύσωμε «*ὀπαδούς*»...

Τὸ ζητούμενον εἶναι νὰ συνειδητοποιηθῇ ἡ ἀνάγκη τοῦ **Ἀντι-οικουμενισμοῦ**, νὰ αὐξηθοῦν οἱ **Ἀντι-οικουμενισταί**, νὰ ἐπιτελέσουν τὸ χρέος τῆς «*Ἀποτειχίσεως*» καὶ (...ποιός δὲν θὰ τὸ εὐχόταν;) νὰ ἀναδειχθοῦν ἀληθεῖς καὶ ἄξιοι Ποιμένες καὶ Πατέρες, **νέοι Μάρκοι Εὐγενικοί**, στοὺς ὁποίους ὅλοι θὰ ὑποταχθοῦμε χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας...

Μέχρι τότε, ἀναμένοντες ἐν προσευχῇ καὶ δάκρυσι καὶ στεναγμοῖς, ὀφείλομε νὰ διατηρούμεθα μακρὰν τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς **Οἰκουμενιστάς**, δηλαδὴ ἀμέτοχοι τῶν **Συγκρητιστικῶν Διαδικασιῶν** καὶ νὰ εἴμεθα «*ἔτοιμοι αἰεὶ πρὸς ἀπολογία*ν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος, μετὰ πραῦτητος καὶ φόβου [Θεοῦ]» (πρβλ. Α' Πέτρ. γ' 15).

■ Μὲ τίς προϋποθέσεις αὐτὲς εἰσερχόμεθα στὸν «**Διάλογο**»...

Ὁ Κύριος μεθ' ἡμῶν!....



(*) Περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 37/Ἰούλιος 2001, σελ. 153, 155.